

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **Y. K.,**
státní příslušník Ukrajiny,
X,
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2020, č. j. CPR-23461-6/ČJ-2018-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doručenou zdejšímu soudu dne 20. 1. 2020 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 6. 2018, č. j. KRPS-101753-29/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbude

oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce namítá, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci bez důvodných pochybností, zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch a nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny jeho oprávněné zájmy. Žalovaná se dle žalobce též řádně nevypořádala s jeho odvolacími námitkami, čímž přenesla nezákonnost prvostupňového rozhodnutí do napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítá, že správní vyhoštění a jeho délka jsou nepřiměřené okolnostem případu. Uvádí, že se správními orgány spolupracoval a měl platné pobytové oprávnění. Správní orgány měly vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince, a zvolit řešení, které těmto okolnostem nejlépe odpovídá a co nejméně zasahuje do jeho práv. Správní orgán I. stupně měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění představuje zásadní stigma, jež negativně ovlivní budoucí život cizince. Dle žalobce měl žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednit délku správního řízení, které trvalo více než 22 měsíců, a alespoň přiměřeně zkrátit délku doby správního vyhoštění.
4. Žalobce též vytýká správním orgánům, že nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť závěr o přiměřenosti nelze založit pouze na argumentu, že žalobce má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění je neúčelné a nadbytečné, neboť cíle tohoto opatření bylo již dosaženo, jelikož žalobce opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění a prakticky po celou dobu řízení se zdržoval mimo území České republiky. Žalovaný měl zohlednit délku vedeného řízení.
6. Konečně žalobce namítá, že nebyla přezkoumatelně odůvodněna délka doby, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo. Dle žalobce nemůže obstát konstatování, že doba byla stanovena na samé spodní hranici, neboť stále jde o velmi dlouhou dobu. Žalobce má za to, že správní vyhoštění ve výměře šesti měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. V daném případě jde jen o několik dnů údajně nelegální práce, která byla vykonávána trestně zachovalým žalobcem, který na území České republiky legálně pobýval.
7. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že se nemůže vyjádřit k žalobním námitkám, neboť se nevztahují k osobě žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas v souladu s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí

prezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 31. 3. 2018 kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na stavbě bezkontaktní ruční myčky vozidel v ulici X v K. (dále také jen „stavba“). Bylo zjištěno, že stavbu provádí společnost C. s.r.o., kterou zastupuje S. K. s.r.o. Žalobce se prokázal platným cestovním dokladem č. X a polským povolením k pobytu (dlouhodobým vízem typu „D“) v délce 180 dnů s platností od 6. 11. 2017 do 18. 10. 2018. Jiné doklady žalobce nebyl schopen předložit.
10. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka. Při výslechu uvedl, že si na Ukrajině opatřil polské pracovní vízum. V Polsku pracoval asi tři měsíce, v mezidobí byl na Ukrajině. V Polsku měl sjednanou práci ve společnosti B., kde pracoval na výrobě laminátových desek. Do Polska přijel 4. 3. 2018 na devět dní, aby si vybral peníze. Na území České republiky přicestoval okolo 14. 3. 2018 za účelem práce, kterou si domluvil v Polsku. Uvedl, že může doložit pracovní smlouvu, kterou má v bytě v P.. Podepisoval ji v Polsku s kamarádem, podle jehož sdělení jsou doklady dostatečné pro práci v České republice. Za pracovní smlouvu zaplatil 40 USD. Na stavbě pracoval druhý den, prováděl pokládku dlažby na auto myčce. Nářadí obdržel na stavbě, oblečení měl vlastní. Práci v K. mu domluvil kamarád Ukrajinec jménem A.. Měl slíbeno 12 zlotých za hodinu práce. Za práci, při níž byl kontrolován, dosud žádné peníze neobdržel. Práci v České republice měl domluvenou do konce platnosti víza, poté se chtěl vrátit na Ukrajinu. Vypověděl, že nezná firmu, pro kterou v době kontroly pracoval, pouze podepsal smlouvu, kterou má doma, za niž zaplatil 40 USD. Jediné povolení k pobytu má v pasu – polské vízum. O povolení pro výkon práce v České republice nežádal. Bydlí v P. spolu s dalšími třemi osobami v nájemním bytě. V České republice nemá žádné závazky. Uvedl, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by nebylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného nebo soukromého života; v České republice nemá žádné příbuzné, na Ukrajině žije v domku s manželkou a dcerou. Vyloučil také, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nelidské zacházení; může se v klidu vrátit domů. Má peněžní prostředky na živobytí i na cestu domů. Sdělil, že doklady, které má doma, donese na cizineckou policii v Praze.
11. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
12. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR. Úřad práce ČR dne 5. 4. 2018 potvrdil, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Součástí správního spisu jsou dále fotografie žalobce přítomného na pracovišti v pracovním oděvu, kopie jeho cestovního dokladu včetně víza, výpis z docházky na stavbě, podle něhož zde žalobce vykonával práci pravidelně od 12. 3. do 30. 3. 2018, a závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu ze dne 15. 4. 2018 včetně zprávy o zemi původu žalobce.
13. Od 12. 4. 2018 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 3. 5. 2018 správní orgán I. stupně vyrozuměl zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro

rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.

14. Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 6. 2018 prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě. Navíc namítl, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, neboť žalobce v České republice plnil povinnosti pro polského zaměstnavatele. Dále brojil proti nedostatečnému posouzení možnosti vycestování do země původu a stanovení nepřiměřeně krátké doby k vycestování. V průběhu odvolacího řízení žalobce nevznesl žádné důkazní návrhy.
15. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 10. 10. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání (zprávy o zemi původu z 25. 4. 2019). Žalovaná vyrozuměním ze dne 24. 10. 2019 poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, žalobce však těchto práv nevyužil. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.
16. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce v České republice vykonával od 12. 3. 2018 do 31. 3. 2018 práci stavebního dělníka, která naplňovala znaky závislé práce, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. Dle žalované spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. Polské vízum typu „D“ je národní dlouhodobé vízum, na jehož základě je cizinec oprávněn pobývat jak na území Polské republiky, tak na území jiných států Evropské unie, neopravňovalo však žalobce k zaměstnání na území ostatních členských států. Nic nenásvědčuje tomu, že by žalobce byl zaměstnancem polské společnosti, ani že by byl do České republiky vyslán v rámci své pracovní činnosti pro polského zaměstnavatele, a proto nelze na posuzovaný případ aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ze spisového materiálu naopak vyplynulo, že žalobce si zajistil práci na území České republiky sám přes svého známého A.. Pracovní smlouvu, kterou měl údajně získat v Polsku pro práci v České republice, žalobce v řízení nepředložil a neoznačil ani žádného konkrétního polského zaměstnavatele. U dospělé svéprávné osoby, která uzavře pracovní smlouvu, lze přitom očekávat, že bude schopna označit zaměstnavatele, případně společnost, k níž byl vyslán. Žalobce po získání polského víza v Polsku pracoval tři měsíce, avšak ve zcela jiném oboru, přičemž tuto práci ukončil a poté již cíleně odcestoval do České republiky, kde měl zajištěnou práci v K., kde dne 12. 3. 2018 nastoupil do práce jako stavební dělník a při této činnosti byl dne 31. 3. 2018 kontrolován. Výkon jeho pracovní činnosti byl doložen docházkovým listem, z něhož vyplývá, že započal pracovní činnost dne 12. 3. 2018. Žalované je z jeho rozhodovací činnosti (případů cizinců kontrolovaných ve stejné době na stejném pracovišti), známo, že docházku na pracovišti zaznamenával žalobcův kolega A.. Není tedy pravdou, že žalobce pracoval na staveništi druhý den, což koresponduje s vyjádřením žalobce, že přicestoval okolo 14. 3. 2018. V případě, že by polský zaměstnavatel poskytoval službu prostřednictvím cizince, byl by žalobce podřízen polskému zaměstnavateli, který by jej kontroloval, úkoloval, odměňoval, poskytoval pracovní pomůcky a cizinec by vystupoval jeho jménem a na jeho účet. V dané věci bylo zjištěno, že stavbu prováděla C. s.r.o. zastoupená společností S. K. s.r.o. Dle žalované není rozhodné, zda žalobce věděl, že pro výkon práce na území České republiky potřeboval

povolení k zaměstnání. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, podle něhož není třeba prokazovat zavinění cizince. Uložit správní vyhoštění je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že žalobce naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce má veškeré zázemí na Ukrajině, je osobou schopnou se o sebe postarat, v České republice pobýval krátce, jeho pobyt zde byl pouze přechodný, a nelze tedy předpokládat, že by zde mohl získat vazby, pro které by mu nebylo možné správní vyhoštění uložit. Poukázala na to, že žalobce sám neuvedl žádnou zásadní překážku, která by mu znemožňovala vycestování, a sám nucené vycestování jako zásah do soukromého či rodinného života nepociťoval. K tvrzení žalobce, že v případě vyhoštění nebude moci vstoupit do Polska a pracovat tam, uvedla, že platnost polského víza skončila a žalobce netvrdil, že by mu bylo v Polsku vydáno jiné povolení k pobytu. Skutečnost, že žalobce nebude po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem ministra vnitra, jehož obsah je pro výrokovou část rozhodnutí závazný a žalobce měl možnost se k němu vyjádřit, a to včetně podkladů pro jeho vydání. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí v adekvátní výši jako v obdobných případech. Žalovaná vzala v úvahu, že žalobce porušil právní předpisy České republiky pouze tím, že pro výkon pracovní činnosti nedisponoval pracovním povolením, současně však zohlednila, že žalobce vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání od 12. 3. 2018 do 31. 3. 2018, přičemž hodlal v České republice pracovat až do konce platnosti víza. Se správním orgánem I. stupně žalobce spolupracoval jen krátce a dopustil se závažného protiprávního jednání, neboť je v zájmu České republiky, aby se na trhu práce v České republice pohybovali toliko cizinci, kteří mají k výkonu práce příslušné povolení. K namítané nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí vzhledem k délce řízení žalovaná konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dva měsíce po zahájení řízení, přičemž cizinec byl ve smyslu ustanovení § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců písemně vyrozuměn o nemožnosti dodržení zákonné lhůty pro další šetření ve věci. Žalobce měl možnost v případě nečinnosti správního orgánu využít opatření dle § 80 správního řádu. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené a ani žalobce žádné netvrdil.

Posouzení žalobních bodů

17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (čl. II bod 1 zákona č. 176/2019 Sb.), policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
18. Na úvod soud poznamenává, že Krajský soud v Praze se problematikou správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců za obdobných skutkových okolností již mnohokrát podrobně zabýval, přičemž v řadě věcí byli účastníci řízení zastoupeni týměž zástupcem jako v této věci (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019-18, ze dne 28. 6. 2019, č. j. 42 A 6/2019-18, ze dne 6. 8.

2019, č. j. 42 A 8/2019-21, ze dne 30. 1. 2020, č. j. 42 A 19/2019-15, ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 3/2019-16, ze dne 30. 7. 2019, č. j. 44 A 38/2019-26, ze dne 26. 8. 2019, č. j. 44 A 45/2019-20, ze dne 28. 2. 2019, ze dne 20. 12. 2019, č. j. 44 A 82/2019-26, č. j. 45 A 1/2019-16, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 45 A 7/2019-24, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 45 A 8/2019-24, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 49 A 1/2019-16, ze dne 6. 8. 2019, č. j. 49 A 7/2019-19, ze dne 13. 3. 2019, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 49 A 15/2019-16, č. j. 52 A 1/2019-20, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 52 A 5/2019-19, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 53 A 1/2019-18, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 53 A 7/2019-26, ze dne 19. 7. 2019, č. j. 53 A 8/2019-24, či ze dne 16. 1. 2020, č. j. 53 A 17/2019-37).

19. Všechny shora uvedené věci se týkaly cizinců pocházejících z Ukrajiny, kteří se sice prokázali platným cestovním pasem a platným polským dlouhodobým vízem typu „D“, neměli však žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání (v některých případech se nadto jednalo o cizince bez oprávnění k pobytu). Ve všech uvedených věcech byli cizinci během výkonu práce na území České republiky při policejní kontrole zajištění, bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které jim bylo posléze pravomocně uloženo, a to se stanovením doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Ve všech uvedených věcech žalovaná zamítla odvolání cizinců a potvrdila rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Za situace, kdy je skutkový i právní stav věci a žalobní námitky obdobné či zcela totožné, Krajský soud v Praze nemá důvod revidovat svůj právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodněním těchto rozsudků na ně plně odkazuje. V tomto rozsudku proto soud na žalobní body reaguje jen stručně.
20. K první námitce žalobce, že správní orgány nezjistily stav věci bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu, a to v rozporu s § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobce o porušení ustanovení správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce toliko parafrázuje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřel jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v jeho prospěch nebyly žalovanou zjištěny (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Navzdory tomu soud uvádí, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu (viz body 10, 12 a 15 tohoto odůvodnění). Ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu: bylo provedeno dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, jakož i ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, přičemž jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit.
21. K obecné námitce týkající se nesprávného vypořádání uplatněných odvolacích námitek soud uvádí, že žalovaná správně vypořádala ať už přímo či nepřímou veškeré námitky žalobce. Setrval-li žalobce ve své námitce v takto obecné rovině, soud již nemá, co by dodal, neboť nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobce, a stát se tak jeho advokátem (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

22. Žalobce dále namítal, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením a že správní orgán měl zvolit smírné řešení a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, či nikoliv. V této souvislosti tedy není relevantní, jaká byla délka řízení o vyhoštění, zda žalobce se správními orgány spolupracoval, či zda nebude moci cestovat a ulpí na něm (blíže nespecifikované) stigma, nebo mu vyhoštění přinese (opět nespecifikované) budoucí problémy. Žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání, ač k tomu neměl příslušné oprávnění, čímž naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění.
23. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
24. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu, v daném případě na území Polské republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

25. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b), a žalobní bod tak nelze považovat za důvodný.
26. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, resp. ji posoudila čistě formalisticky. Soud v první řadě uvádí, že výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká a rodina žalobce (manželka a dcera) žijí na Ukrajině. Vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde žalobce nemohl stihnout navázat hluboké soukromé vazby, jejichž existenci ostatně ani netvrdil. Správní orgány své povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dostaly a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce, má jen za to, že je posoudily mechanicky a nezohlednily individuální rozměr případu. Tomu však nelze přisvědčit. Správní orgán I. stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích (srov. zejména str. 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí a str. 10 napadeného rozhodnutí) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sám žalobce uvedl při výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily například, jakou dobu žalobce pobýval na území České republiky; že v České republice nenavázal rodinné nebo sociální vazby; na Ukrajině žije jeho rodina, na území České republiky nemá žádného rodinného příslušníka; žalobci není známa překážka k vycestování, přičemž do České republiky přicestoval pouze za účelem výdělků, aby se posléze vrátil na Ukrajinu. V potaz bylo vzato rovněž to, že žalobce je v produktivním věku, není osobou jakkoli závislou na jiné osobě a je schopen se o sebe postarat. Je tedy patrné, že skutečnost, že žalobce má na Ukrajině zázemí, nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz. Takovéto hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud považuje za plně přezkoumatelné a nikoli pouze formalistické. Žalobní bod tedy není důvodný.
27. Nelze přisvědčit ani názoru žalobce, že uložené správní vyhoštění bylo nadbytečné a neúčelné. Správní vyhoštění postihuje protiprávní jednání cizince a je nástrojem pro ukončení pobytu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80). Z okolností případu je zřejmé, že žalobce porušil zákonné podmínky pro pobyt na území České republiky, proto bylo na místě uložit správní vyhoštění. Skutečnost, zda žalobce území České republiky opustil dobrovolně, nemůže mít na zákonnost napadeného

rozhodnutí vliv. Nebylo ani namístě při úvahách o stanovení délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie zohlednit délku řízení o vyhoštění. Ani ze skutečnosti, že řízení trvalo delší dobu, nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci, nebo že by se tato skutečnost měla projevit v délce zákazu vstupu na území. K ochraně proti nečinnosti správního orgánu slouží nástroje upravené v § 80 správního řádu, které však žalobce nevyužil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč bylo třeba přistoupit k uložení správního vyhoštění.

28. Ve vztahu k žalobnímu bodu napadajícímu stanovenou dobu ve výměře šesti měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, a její nepřezkoumatelné zdůvodnění, soud zdůrazňuje, že tato je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017–31). Délka této doby by byla stanovena nepřezkoumatelně pouze tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč byla stanovena právě v této a nikoli v jiné délce, což však není případ napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy dostatek okolností podstatných pro stanovení konkrétní doby správního vyhoštění a její trvání řádně odůvodnily. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že zohlednila okolnosti daného případu, zejména nezákonné a nežádoucí jednání cizince spočívající v porušení zákona, délku neoprávněného zaměstnání žalobce na území České republiky, dobu, po kterou žalobce hodlal žalobce v České republice pracovat, a současně i skutečnost, že způsob rozhodnutí odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. Bylo zohledněno i to, že správním orgánům nebylo známo, že by se žalobce dopustil jiného porušení zákona. Doba vyhoštění byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce šesti měsíců není vzhledem k uvedeným východiskům zjevně excesivní. Tvzení žalobce, že se v tomto případě jedná o odklon od běžné praxe správního orgánu, je nekonkrétní. Zdejšímu soudu je naopak z úřední činnosti známo, že žalovaná v obdobných případech ukládá správní vyhoštění ve shodné délce, a to i pokud jde jen o několik dní neoprávněného výkonu práce. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce šesti měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. března 2020

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně